

Universitätsbibliothek Paderborn

Meditationes De Præcipvis Fidei Nostræ Mysteriis

Vitæ ac Passionis D.N. Iesv Christi; Et B.V. Mariæ; Sanctorumq[ue] et
Euangeliorum occurrentium Cum Orationis Mentalis circa eadem praxi In
sex partes tributæ

Qvae Considerationes De Peccatis, [et] quatuor hominis nouißimis; necnon
[et] quosdam orandi modos ... complectitur

Puente, Luis de la

Coloniae, 1611

Med. 12. De deceptione, & grauißimis incommodis, quæ ex mortis
obliuione proueniunt.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-54597](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-54597)

MEDITATIO XII.

QVA RATIONE
deceptionibus, & grauissimis
incommodis, quæ ex mortis
obliuione proficiscuntur,
occurrendum sit.

Parabola
diuitis a-
uari.

a Luc. 12. 19.

MEDITATIO hac versatur circa Pa-
rabolam Christi de DIVITE illo a-
uaro, qui copiosis agrorum & possessionum sua-
rum prouentibus collectis, intra semetipsum hor-
rea sua dilatare, omnesq; fructus in eis recode-
re, & multos in annos adseruare meditabatur,
atque anima sua aiebat. a Anima, habes multa
bona posita in annos plurimos, requiesce, co-
mede, bibe, epulare: Dixit aut illi Deus; stulte
hac nocte repetent animam tuam à te: quæ au-
tem paraasti, cuius erunt? Diues hic, mortis sua
ad: ò immemor, & parū sollicitus, eos refert, qui
in simili degunt obliuione, cum præferim opu-
lenti, sani, & iuuenes sunt: quam licet mihi ipsi
applicare eo, qui sequitur, modo.

PUNCTVM I.

PRIMVM considerabo mecum tres ma-
ximas deceptiones, quas mortis obliuio
secum adfert: propter quas Deus diui-
tem hunc stultum appellauit

PRI.

PRIMA est, quod promittam mihi plurimos annos, vitamq; diuturnam; quidq; tota ea facturus sim, certò definiam; quasi hoc à meaduntaxat, & non à Dei voluntate dependeret, qui forsitan decreuit, eadem die vel nocte mihi vitam adimere, quam ego, longissimam adhuc futurá, cogito: qua ratione omnes machinas meas euertés, quam parum firmæ illæ sint, facillè ostendit: vt meritò prop: erea illis S. Iacobi Apostoli verbis me ipsum increpé: *Quomodo dicere audes: b Hodie aut crastino ibo in illam ciuitatem, & faciam ibi quidem annum, & mercabor, & lucrū faciam: qui ignoras, quid erit in crastino? Qua enim est vita tua? Vapor est admodicum parens, & deinceps exterminabitur. Nonne meliùs diceres. Si Dominus voluerit, & si vixero, faciam hoc, aut illud. Si enim aliter DEVS disposuit, facillè te deceptum deprehendes.*

b Iacob 4.

13.

II.

ALTERA deceptio est, quod pollicear mihi non modò vitam diuturnam, verùm etiam sanitatē, vires, & perfectam in bonis possessis voluptatē, quodque nunquam illa mihi defectura, sed vsque ad extremum spiritum mecum perduratura sint. Quare si non verbis, re ipsa tamen animæ meæ dicere videor. *Requiesce, comede, bibe, epulare*: nihil enim tibi earum rerum, quæ ad voluptatem pertinent, vnquam deerit: quæ deceptio grauissima, & periculosissima est, cum omnia hæc à Deo dependeant, qui bonis hisce terrenis, ante vltimum vitæ terminum me dispoliare valet: aut

certè

certè, si ea relinquat, statuet (quod Ecclesiastes ait) vt c *cunctis diebus vita mea. comedam in tenebris, & in curis multis, & in arumna atque tristitia.*

III.

TERTIA fallacia est, quòd hac ratione aded negligenter de his, quæ ad futuram vitam necessaria sunt, mihi prouideam, quasi alia præter hanc, vita nulla superesset. Atque hæc fuit maxima diuitis huius stultitia, quòd cum animæ suæ de omnibus bonis ad temporaneam hanc vitam, commodè transigendam necessarijs abundè prospexisset; eidem tamen de bonis ad sempiternam, & immortalem vitâ pertinentibus haudquaquam prouiderit: propter quòd cogetur infœlix anima, quæ in miserabili hac vita comestationibus, potationibus, alijsque corporis voluptatibus se expleuit; perpetuam in altera famem & sitim, & nunquam finiendas miseras tolerare. Examinabo itaque, num anima mea ab his tribus fallacijs circumuenta sit: ideoque illam, contrâ, quàm diues ille fecerit, exhortabor. Ne tibi, anima mea, plurimos annos pollicearis; cum nescias, an vel diem præsentem euades;

d *Prov. 27.1*

audi sapientem: b

Ne glorieris in crastinum, ignorans, quid superueniatur a pariat dies. Ne te otio, quietique tradideris, sed labori; neque conuiujs, & comestationibus, sed ieiunijs, & lachrymis. Sit tibi curæ vita illa, quæ te expectat, æterna: quia e *nec opus nec ratio erit apud inferos: nec post mortem vllus amplius superest locus, quietem, & societatem illam om-*

c *Ecc. 9.10.*

ni auro duraturam promerendi. O Deus æter-
ne, per infinitam bonitatem tuam supplico, me
ab hisce fallacijs, & deceptionibus defende,
priusquam mors me illis involuat. Exstimula
tu animam meã, & ad opera tibi grata exhor-
tare; vt deinceps magis ac magis euitet omnia,
quæcunque tibi possunt displicere.

PUNCTVM II.

SECUNDO, perpendam mecum ingentia
detrimenta, quæ illos in morte cõsequen-
tur, qui fallacijs huiuscemodi fuerint
circumuenti; quæ ex verbis, quibus Deus Di-
uitem illum allocutus est, eruant. *Stulte, in-
quit, hac nocte animam tuam repetent à te, &
quæ preparasti, cuius erant?* Quibus quatuor
grauissima damna continentur, propter quæ
meritò Regius propheta affirmat, a *pessimam*

a Psal. 33.
22.

esse mortem peccatorum.
Primum detrimentum est: quod in inscitia
& stultitia sua moriantur: nec prius illam ag-
noscant, quàm desperatum sit remedium: nam
vel tempestiuè vel tardè, mali æquè ac boni.
fallacias hasce aduertunt: modo tamen valde
diuerso. mali enim in deceptione, & ignoran-
tia sua ad mortè vsque permanentes, tunc pri-
mùm tormentorum, & miseriarum, quas pa-
tiuntur, experiètiã, eos errores atq; deceptio-
nès aduertunt, in quibus vixerunt; ideo quæ,
tanquã è profundo somno excitati, seipfos (vt
ait Sapiens) *b insensatos*, id est mentis, & iudi-
cij expertes pronunciant: Boni verò in præ-

I.
STULTE.

b Sap. 5. 4.

fenti vita ab hisce fallacijs, lumine fidei edocti, se expediunt; atque ad mortem, priusquam illa veniat, conuenientibus exercitijs disponunt. Quapropter, anima mea, vt ab hisce te deceptionibus expedias, lumen hoc diuinum, veluti magistrum sequere, quod fraudes istas tempestiuè tibi retegat: nisi malis, experientià æternarum miseriarum hanc tibi lucem præferre: Atque ex alienis periculis damnisque experientiam sume, priusquam in caput tuum illa recidant.

II.

HAC NO-
CTE.

c. *Matt.* 8. 32.

d. *Isai.* 38. 1.

4. *Reg.* 20. 1.

SECUNDVM damnatum est, mori de nocte; morte videlicet subitanea, & festinanti, ac dum in flagranti, vt dicitur, delicto sunt: Quia sæpe numero Deus, dum illi integra vtuntur sanitate, nihilque sibi deesse (sicut infelix ille diues) existimant, mortis sententiam eis promulgat; quàm è vestigio exequitur: vt miseri à nocte temporanea ad æternam, & ab interioribus animi tenebris ad *c. exteriores*, quæ sunt inferni miseri trãseant. Hoc timore plenus, ex intimis animi medullis Deum precabor, vt me ita præmoneat, vt sufficiens ad præparationem mihi tẽpus supersit: quemadmodũ fecit Ezechia Regi, quẽ per Isaiam Prophetam præmonens, d. *Dispone*, inquit, *domui tuae, quia morieris tu, & non viues*. Nec tamẽ ad id expectãdũ sunt mihi cęlestes reuelationes, sed Isaiæ mihi loco sufficet fidei, & rationis lumen; diuina inspiratio; experientia aliorum morientium; grauis infirmitas me opprimens & medici, periculum denunciantis, admonitio. Denique, cum nullũ

vita

vitæ diem certum habeam, sed in vnoquoque metuenda, & expectanda mihi sit mors, prudentiæ erit, animo fingere, Deum hodie mihi dicentem: Dispone hodie negotia animæ tuæ, quia fieri potest, vt crastina luce mortem obeas: Atque admonitioni huic statim parebo.

III.

REPETENT.

TERTIVM damnū est, mori coactos, quia ab inuitis, & repugnantibus per vim anima repetitur. In quo differentiam licebit discernere, inter iustos ab omni huiusmodi deceptione liberos, & peccatores multis fraudibus, & fallacijs circumuentos; quia iusti lubentes, ac volentes ad mortem se offerunt, quamprimum Deus ad alteram vitam eos euocat; imò ei cum e Dauide dicunt: *Educa de custodia animam meam, ad consistendum nomini tuo DOMINE, &c. f In manus tuas commendo Spiritum meum, redemisti me Domine DEVS veritatis.* Et quamuis illorum natura mortem nonnihil refugiat; contra illam tamen adeò præualet gratia, vt Deo animas ab eis repetenti, è vestigio & magna cum resignatione illas tradant. Contrà verò mali mortem horrent, & magna animi impatientia illam tolerant: ideoque de illis dicitur, quòd diuinæ iustitiæ ministri Dæmones, illorum animas repetent, & contra voluntatem ab illis extrahent. O DEVS æterne, concede mihi ab omnibus præsentis vitæ rebus ita expeditum viuere, vt opus nō sit animam meam violenter ab eis auelli. Repete

e Psal. 141. 8
f Psal. 30. 6.

illam quodcumq; tibi placebit, quia paratus sum lubenti, & gaudenti animo, quocumq; die illam postulaueris, tibi restituere.

PUNCTVM III.

TERTIO, diligenter expendam, quam sit terribilis, & metuenda illa Dei interrogatio, *ea que parasti, cuius erunt?* In qua detrimentum vltimum proponitur eorum, qui mortis suæ obliui, nullam de ea curam, & cogitationem suscipiunt: quod inopinatio nimirum, & repente, magnaque cum animi illorum molestia à bonis, quæ possidebant, auellendi sint, aded vt nec illis perfrui, neque de illis disponere, neq; ad quorum manus peruentura sint scire, valeant: hoc est enim dicere: *quis autem parasti, cuius erunt?* Cuius erit domicilium, in quo degis? Lectulus, in quo somnum capis? Vestimenta pretiosissima, quibus circumdaris? Cuius auri argentiq; thesauri, quos in arcis tuis inclusos adseruas? Cuius ministri, qui modo tibi famulantur? amici, qui te oblectant? officia, & dignitates, ob quas in omni ore atque æstimatione versaris? O te miserum, & infelicem, qui a *thesaurizatis*, ignorans cui eas congreges. Quandoquidem infelix anima tua, pro qua ista congregasti, illis deinceps vti non valebit.

a Psal 58. 7.

Eadem interrogazione me ipsum percontabor, & quælia bonorum genera in præsentia vita mihi thesaurizauerim, examinans, dicam. Bona, quæ in vita hac congregasti, cuius erunt

post

post mortem? Nunquid erunt illa anima tua?
 an verò *b heredis, quem ignoras?* si temporalia **b Eccl. 2.19.**
 sunt, certum est, ea tua non futura: nam dives
 moriens nihil secum auferet, *c neq; descendet* **c Psal. 48.**
cum eo gloria eius: si spiritualia, virtutum, & **18.**
 sanctorum operum bona sunt, illa verò tuae-
 runt, *d opera enim illorum iustorum*, cum mo- **d Apoc. 14.**
 riuntur, *sequuntur illos*; nec deserent, quoad eos **13.**
 in gloriae throno collocent. Quamobrem, ani-
 ma mea, stude, vt talia tibi bona congreges,
 quæ omni tempore in vita, & morte, sint tua,
 & quibus te nemo spoliare valeat.

AD INSTAR interrogationis huius, simi-
 lem quoque aliam mihi metipsum proponam, &
 dicam: Anima ipsa, quæ modo in corpore isto
 degit, cuius erit post mortem? num Dei, an
 daemones? num Christi, qui sanguine suo illam
 redemit, an Sathanæ, cui illa se sponte subie-
 cit? Si mortifero scelere me obstrinxi, & im-
 pœnitens morior, nullum est dubiũ quin dia-
 boli ea futura sit; qui eam in hora mortis à me
 repetet, atque auellet: quia ipsius est propter
 culpam; si autem in gratia Dei vivo, atque in
 illa ad finem vsq; perseuero, erit Dei, qui tum
 aderit, vt illam secum in Regnum, & gloriam
 suam abducatur. Quapropter age modo pœni-
 tentiam, pro sceleribus tuis, vt e *Princeps* **e Ioan. 14.**
nebrarum, & huius mundi hodie ad te veniens, **30.**
 nihil in anima tua, quod suum sit, inueniens, il-
 lam deserat. O Rex cæli & terræ *ftuus sum ex* **f Psal. 118.**
go. saluum me fac: tua est anima mea, quia illam **94.**
 condidisti: tua, quoniam redemisti; sit, quæso,

etiam tua per gratiam sanctificata, & in sempiternum tua permaneat, æternæ gloriæ præmio coronata. Amen.

PUNCTVM IV.

PRO conclusione, & confirmatione eorum, quæ in tribus hisce punctis dicta sūt, considerabo terribile quoddam exemplum prædictorū in Rege Balthasaro, qui conuiujs, & comessationibus cum Satrapis suis indulgens, vidit de repente manum quandam

a Dan. 5. 26.

verba hæc in pariete describentem. a *Mane thecel. Phares.* Quæ verba Daniel hoc pacto est interpretatus. *Mane: numerauit Deus regnum tuum, & compleuit illud. Thecel: appensus es in statera, & inuentus es minus habens. Phares: Diuisum est regnum tuum. & datum est Media, & Persis.* Quæ omnia eadē nocte, ipso miserabiliter interempto, completa fuerunt.

Hæc omnia mihi ipsi accommodare licet, si similis me occupat æternæ salutis obliuio: fingamque animo, venturam aliquando ex tempore diem, siue noctem quandam, in qua Deus omnipotentia suæ digitis in conscientia mea pariete sententiam horum trium verborū describat. Quorum PRIMVM erit: b *Numerauit*

I. p Tob. 14. 5.

Deus dies vitæ tuæ, illos nimirum, quibus regno, substantiâ, diuitijs, honoribus, & officijs tuis fruiturus sis, qui completi iam sunt, nam hodierna dies erit vitæ tuæ nouissima.

II. c Apoc. 3. 2.

SECVDVM erit: *appensus es in statera,* examinatis diligenter vniuersis, & singulis

Operi,

Operibus tuis; & non sunt inuenta plena, sed mutila valdè, & manca; eo quòd tuis obligationibus non satisfeceris.

TERTIUM erit: *diuisum est regnum tuum:* quia abstulit à te **DEVS** regnum, substantiam, dignitates, & bona, quæ possidebas; atq; transtulit ea in hostes tuos, vel extraneos, & alios, qui illis perfruentur. Diuisit quoq; corpus, & animam tuam, & illud quidem vermibus in escam, hanc verò dæmonibus (qui eam excarnificabunt) in prædam tradidit.

Atque eâdem ipsa hora, qua sententia hæc pronuntiatur, nullo resistente, mandabitur executioni. O quales tunc angustia, & tremores me occupabunt: multò sanè acerbiores illis, quos Rex Balthasar sensit. O quales clamores, lamentationes, turbationes, & mortis angores affligent pauperem, & infelicem animam meam, tanto maiori tormento; quanto maior fuit illius ignauia, & obliuio. Recordare mei, Domine, propter immensam bonitatem, & misericordiam tuam; atque in anima mea, horum trium verborum sententiam ad eò fortiter imprime; vt memor sim supputationis dierum meorum; & finis, quo illi terminandi sunt: quò tanta solitudine vitam transigam, vt in die iudicij, quando me in statera tua appenderis, non inueniar mutilus, & mancus; sed plenus, & integer in cunctis actionibus meis; & quamuis me diuidas, & transferas regnum terræ, non tamen à coelesti regno tuo me excludas. Amen.

III.